

Licuriciul de la munte

Florianruse

Vântul şuiera întruna,
într-o oarecare seară,
norii spărţi făceau ca luna
să apară şi dispară.
Dintr-un pahar acoperit,
un licurici pe-o mescioară,
privea, complet descumpănit,
la spectacolul de-afară.
Bietul, pus într-o sinistră
încăpere de cabană,
undeva lâng-o fereastră,
se trezise în capcană.
Copilaşul ce-l răpise
prin întuneric îl pândea
şi-o clipă parc-auzise
cum din pătuţul lui gândea:

Ce naibii-i veni lu' ăsta
de nu vrea să lumineze,
până s-apuc a-l acosta
nu părea să se jeneze.

"Lună" zise licuriciul,
"n-ai vrea tu să-i dai de ştire
mândrei, care-mi duce dorul,
c-am dat ultima sclipire?"
"Haide soră, ce stai mută!"
forţă el nota, cam mârlan
"Ori oi fi, cumva, ținută
şi tu captivă-n vreun borcan?"